

Divina Tragedie - Cântul X

Adrian Erbiceanu

Cine m-a pus să mă aburc pe munte,
În noaptea asta rece și bizară,
Cu zeci de ochi codoși ce dau să-nfrunte

Pe cel ce-n van se zbate, fără țară?...
Exfoliată, prinsă-n conjunctură,
Gândirea mea zvâcnea incendiară.

Ce "Zei", constrânși de vreo „nomenclatură”,
Tocmiți au fost să-mi ordoneze soarta,
Și borș făcând din ea și tocătură?

Visasem Troia și visasem Sparta,
Fără să văd, de fapt, „Fata Morgană”
Ce m-atrăgea de când trecusem poarta.

Urcând, mereu mai sus, - prins în capcană -
Cu fiecare pas, mai volatilă
Mi se părea misiunea cleptomană.

Pornit, dintr-un îndemn, după „feștilă”,
Mă răsuceam pe cercuri nesfârșite,
Cu o candoare parcă infantilă,

Când drept în față, vrând să resuscite
Ce-a mai rămas din forțele-mi pedestre,
Ca după ploi, (n-am spus și...ilicite,)

Palate răsăreau pe căi alpestre,
Cu eleganță reverențioasă.
-„Hai, spune, vezi și tu ce văd, Maestre?”

El, mie, cu o voce cioturoasă:
-„De când te-ai dat cu drumul la podișcă
Nu poate nimeni să-și ridice casă

De teama ta. Pleznești în tot ce mișcă! ”.
Și pișicher, nevrând să se ogoaie:
„De te-nhămai și tu, cu ei, la brișcă,

Găseai să dai pe un cârnat o oaie,
Cârnatul, pe o mână de verdeață,
Verdeața pe-un palat. (Nu pe căsoaie!)

Și-un răs necontrolat, de precupeață
Abia întoarsă de la parastas,
Porni să salte peste fortăreață,

Ca un răspuns la vorba-mi de pripas.
-„N-ai auzit, amice, cum se vede,
Ce-nseamnă să te-nvârți la CARITAS !”

„E ca o pestă care se succede
La intervale, inerent, egale,
Cu sunet imbatabil de monede

Lansate-n Piramide verticale,
(Făcute cin’le urcă să rămână
În fundul gol și fără de parale).”

-„Și... totul începând de la o stână?”
Din nou un răs se prăvăli, retoric,
Stârnind furtuni prin marea de țărână.

-„Pe ce tărâm de vis fantasmagoric,
Îți târai fără de folos nădragii,
Lipsit complet de simțul metaforic?”

„N-ai auzit cum se-ntruniră Magii
La Fondul Nominal de Investiții,
Mânați de-un Vânt pornit pe naufragii,

Ce-a-mbrobodit mulțimea-n superstiții?
De te-nrolai și tu la CREDIT-BANG,
(Un hocus-pocus pus pe dispariții

De-atâți analfabeți ajunși în rang,)
Nu-mi pomeneai de stâne-mpăducheate
Când îți vorbeam de-un agreement de gang!”

Ca inculpat, în ambiguitate,
Mă chinuiam să prind ce mi se spune,
Cu-atât aplomb și excentricitate.

Dus, pe meridiane, de-o viziune,
(C-un cerc mai sus consolidat pe scară,)
Credeam că traversez printr-o minune,

Mistic indusă și misionară.
Și, poate, avansat, pe negândite,
Din Jocul ăsta să mă văd afară...

Toate păreau gândit-înlănțuite;
Mirat, vedeam mărșăluind coloane,
Către „un nu știu unde”, îmbulzite...

Un maraton? O cursă-ntre „țurcane”?
O defilare care se răsfiră
La dangătul produs de megafoane?

Simțind cum gândurile-mi se lungiră,
În alterare hipertrofiată,
Maestrul le opri, unde porniră:

-„Din nou ți-e mintea greu îmburnițată;
Nu încerca să știi de ce se-aleargă
Pe-o cale încă nedeterminată!”

Din stânga, unduind precum o vargă,
Coloana celor fără rost în viață
(Bătrâni ajunși să fie duși pe targă

Nepricepând de ce pai se agață)
Spre Parlament zorea, în disperare,
Orbecăind precum măgaru-n ceață.

Pe altă parte, cei în sărbătoare,
Pe-un BANCOFLEX delapidat, cu pile,
(De nerecuperat prin dislocare,)

Cereau și în Senat drepturi fertile.
-„De ce ne-amestecăm în treaba asta?!”
-„Să punem mâna pe Palat, copile!

De câte ori să-ți spun că "dreapta"-i casta
Cu-acces direct la poarta principală?!
Locotenente, vrei să treci năpasta?

Dă-te cu ei și uită de răscoală!
Intră în rânduri - nu ești oarecine -
Și n-ai să te întorci cu mâna goală!...

Și am ales. Calea era în mine!